

'מה למעלה'

יום הזיכרון לשואה ולגבורה תש"פ

הרב מרדכי אלון שליט"א

נערך משמיעה ע"י תלמידים

תחושות ומחשבות ליום כ"ז בניסן

וַיִּדְם אֶהָרֶן (ויקרא, י"ג)

השעה היא עשר בבוקר, כ"ז בניסן תש"פ, ואני בגינת ביתי מעל כביש טבריה-צפת צופה פני כנרת גדושה בחסד, מלאה ברכת ה'.

וַיִּדְם אֶהָרֶן - צפירה.

גם אתם שמעתם את קולה השונה כל כך של צפירת היום?

שבעים ושתיים שנה לא הייתה צפירה כזאת. בכל שנה מפסיקה הצפירה את הרעש, מפלחת את סערת המחשבות הסואנת ומפסיקה לרגע קט את המיית המכונית, ולא פחות את רחשי הנאספים בהיכלות הזיכרון.

ועכשיו? עכשיו לא היה רעש שהצפירה כלל באה להפסיק. רק את השקט פילחה הצפירה מעל הכינרת. את הדום שבא לחדול את הדום. כמו ביקשה למצוא את היכלי הזיכרון בתוכי פנימה. לא לחדול את הרעש אלא דווקא להעמיק את השקט - השקט שבי שיש בו הכל, כמו הכינרת - מלא ברכת ה'.

ואז מהשקט בא הקול. לא ברעש ולא באש הוא בא, אלא בקול הנשמע רק מן הדממה. בקול דממה הוא בא ואמר -

בְּקִרְבֵי אֶקְוֶה (שם)

בכל שנה בא הקול הזה ויחד עם ה-'קרובי אקדש' מופיעים נדב ואביהוא - מגש הכסף עליו הונח המשכן - והם שרופים על המזבח. בכל שנה בא הקול הזה, אבל אז הוא מופרע במראות, מוראות ובשוועות עניים - אושוויץ, סוביבור, טרבלינקה... בכל

הסרטים והשריטות של כולנו. ובהיכלי הזיכרון נוחתות המוראות למראות קרובים קדושים, אהובים-שורדים, ועיניך נוחתות על איצ'ה, ועל זרח, הדוד מקס ועל מירה, וכולם - "בקרבי אקדש".

אבל השנה, ואל תכעסו עליי, השנה פילח הקול עומקים אחרים. לא, לא אלה הקרובים. הקרובים הם אינם נדב ואביהוא ואף לא איצ'ו וזרח. גם הם, אבל השנה הקרובים הם קרובים חדשים - אלעזר ואיתמר הנותרים. אלעזר ואיתמר הממשיכים את חנוכת המשכן, הם הקרובים המקדשים, אלו שחשים נותרים.

"בטעות נותרנו, ימח שמך, בטעות נותרנו, ריך, כי פשוט פיספסת אותנו..." גם אנחנו ניצולים, לא פחות, יום יום. ניצולי עמלק אנחנו, ומהיום - להבדיל אלף אלפי הבדלות - גם ניצולי היכלי זיכרון חיצוניים, ניצולי טקסים.

כי לאנשים אשר היכלות בנפשם פנימה - האבן אשר לראשם היא מקדש.

"וידום אהרן", "וידום אהרן", והרבה הרבה מעבר לכך -

לְמַעַן יִזְמְרֶךָ כְּבוֹד וְלֹא יִדָּם... (תהילים, ל', י"ג)

בשורות טובות והרבה ברכת ה' בקרוב.